

Sygn. akt III CSK 320/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku H. D.

przy uczestnictwie Województwa (...) - Miejskiego Zarządu Dróg
w K.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powód w niniejszej sprawie wniósł skargę kasacyjną co do pozostałej części postanowienia Sądu Apelacyjnego w zakresie, w jakim utrzymano w mocy postanowienie o odrzuceniu pozwu. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na potrzebę wykładni przepisów prawa oraz na oczywistą zasadność skargi. Potrzeba wykładni ma dotyczyć art. 207 k.p.c. i tego, czy, po pierwsze, wymaganie zgody sądu w formie postanowienia na złożenie pism procesowych dotyczy także pism przed pierwszym posiedzeniem oraz, po drugie, czy sąd może odmówić zgody na złożenie takich pism, co przecież godzi w prawo strony do przedstawienia swojej racji. Kwestia ta nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. Celem art. 207 k.p.c. jest koncentracja materiału dowodowego i umożliwienie sądowi decydowania o tempie i trybie wpływania pism, co m.in. może służyć przeciwko nadużywaniu prawa procesowego. Strony z własnej woli mogą wnieść jedynie pozew i odpowiedź na pozew - to są pisma, w których powinny wyartykułować wszystkie racje na rzecz bronionych przez siebie stanowisk. Przewodniczący ma dyskrecyjną swobodę co do dopuszczalności wnoszenia dalszych pism. Nie ma przy tym żadnego znaczenia, czy doszło do posiedzenia sądu - wszak decyzję tę przewodniczący ma podejmować „w toku sprawy”, a sprawa jest „w toku” od chwili skutecznego wniesienia pozwu. Co więcej, wskazany problem interpretacyjny nie wywołał żadnych wątpliwości w judykaturze i doktrynie - są to zatem wyłącznie subiektywne wątpliwości powoda, które można rozwiązać w drodze zwykłej wykładni prawa, nie przemawiają one zatem za przyjęciem skargi do rozpoznania. Skarga nie jest też oczywiście uzasadniona. Lektura zaskarżonego postanowienia nie dowodzi oczywiście nieprawidłowego wyłożenia czy zastosowania prawa. Co więcej, argumenty w tym zakresie zawarte

w skardze są wyłącznie polemiką z uzasadnieniem postanowienia Sądu Apelacyjnego i służą co najwyżej uzasadnieniu zarzutów kasacyjnych.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.